

Bille: Det er ikke saa besynderligt efter hele den politiske Partisplitelse, som findes her i Salen, at under meget vanskelige Forhold kan et noget extraordinært Forslag fremkalde et totalt Billede af Forvirring. Jeg maa indrømme, at i denne Henseende ere Fordringerne idag blevne fuldt tilfredsstillende. Fordringen er stor, ikke alene derved, at de ærede to Partier, i hvilke det fordums Forenede har sondret sig, benytte denne som alle andre Leiligheder til gjensidig at bebrejde hinanden Fortiden og mistænkte hinanden for Fremtiden, men ogsaa derved, at Skrællen for at faae Udsende af at have givet det Allermindste efter synes at flytte sig fra den ene Side til den anden. Enhver Lendents til Gstergivenhed afføder strax Besskyldning for Svaghed, og dette paavirker i altfor høi Grad ærede Medlemmers Dom. Jeg tror, at, om end Varslerne for, hvad der maatte kunne komme ud af det Skridt, jeg har foreslaaet, synes at blive mørkere og mørkere, er det alligevel ikke hensigtsmæssigt at opgive Forsøget. Det ærede Medlem, som sidst talte, den saakaldte „relative Ordfører“ (Th. Nielsen), har glædet sig til at se, hvorledes det vilde gaa, naar vi tre Mindretal sammen søgte at finde et Bæstebed. Det ærede Medlem syntes at betragte det som den højeste politiske Klogskab i dette Dieblis at gaa i d i Floden paa et Sted, hvor han ikke kan bunde. Det forekommer mig, at ingensomhelst Udtalelse her om, at det, vi foretage os, er et „Tilbagetog“, at det er en „Retrete“, at der maa tillægges dette Skridt denne eller hin Betydning, vil have den allermindste Vægt overfor Kjendsgjerningens simple, funde og naturlige Mening. Jeg tror, at, hvis vi vedtage paany at overgive denne Sag til Udvalget, ligger der i dette Skridt en saa uomstødelig Tilkjendegivelse, at alle mulige mer eller mindre sofistiske eller dialektiske Forsøg paa at skjule Sandheden ville være frugtesløse. Jeg vil derfor til det Sidste haabe, at hvis dette Forslag gaar igjennem, saa banes der derved Veie til en Løsning, om hvilken vi tilsidst med et større eller mindre Flertal fra flere eller færre Sider maa kunne forene os.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem har Ordet for en kort, personlig Bemærkning.

Winther: Jeg skal kun bemærke mod den ærede Ordfører for det relative Flertal, at han mulig har glemt, at jeg addeles ikke har forlangt noget omhelst Stridt gjort, for at vi kunde faae denne Sag tilbage til Udvalget. Men naar der fremkommer et Forslag derom, finder jeg det naturligt netop efter den Stilling, jeg har indtaget i Udvalget, at stemme derfor. Jeg veed ikke, hvad der egentlig sigtedes til, naar det sagdes, at

det skulde interessere den ærede Ordfører at se, hvorledes jeg i Forbindelse med to Andre, som jeg ikke har havt det Mindste at gjøre med, kunde komme til at finde et Bæstebed. Jeg har ingen Trang til at finde et Bæstebed. Havde jeg villet lægge særlig Vægt herpaa, havde det maasse været klogere af mig, om jeg havde prøvet paa, i Fald jeg endelig skulde over denne Flod, at bygge en Bro over den; men jeg har ikke forsøgt derpaa, da jeg ikke har stillet noget Forslag. Jeg finder, at det ærede Medlem kunde meget godt have ladet mig personlig blive ude af denne Historie, da jeg ikke i mindste Maade har fremkaldt det. Dernæst nødes jeg til en Bemærkning overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgfreds (Solstein) idet det ærede Medlem tillod sig at sige, at naar man ikke gav en ligefrem Nægtelse overfor den nuværende Regjering, opfyldte man ikke sin Pligt. Det er en Ytring, som forbauser mig af en Mand, der saa godt veed at spise sine Ord. Det er dog en aabenbar Sag, at, fordi man ikke vil have denne Sag vist tilbage til Udvalget, ligger deri ikke den mindste Antydning af, hvorledes man stiller sig ligeoverfor Regjeringen eller af at man derved opfordrer Regjeringen til at gjøre Noget eller forhindre den fra at gjøre Noget, som den maasse ellers havde i Sinde at gjøre, hvorom jeg ingen Bessked veed. Naar jeg stemmer for Forslaget, som det ligger for, er det alene, fordi det forekommer mig at være hensigtsmæssigt, at man ikke driver Sager af denne Art hurtigere igjennem, end alle Parter ere tjente med. Jeg har allerede tidligere sagt, at Hensyn til Regjeringen tager jeg ikke ved min Stemmegivning i denne Sag, lige saa lidt som jeg paa nogen Maade kan finde mig i, at det stemples som Pligtforbømmelse, at jeg gaar den Veie. Med samme Ret kunde jeg sige, at de, der ikke ville lade en Sag blive behandlet saa udømmende, som det fordres af Medlemmer, der her skulle stemme over den, forsømme deres Pligt; men det skal jeg ikke sige. Det var kun dette Par Bemærkninger, jeg havde at gjøre.

Solstein: Jeg vilde tage den Bemærkning om Pligtforbømmelsen ganske rolig paa mig, hvis det ærede Medlem vilde have sagt det. Naar det ærede Medlem ikke vil sige det, saa vil jeg dog i alt Fald opfatte hans Ytring saaledes, at det var en svag Antydning af en Mening, han havde om, at jeg skulde have forsømt min Pligt, men det tager jeg mig meget let. Jeg tror, at jeg har behandlet denne Sag i Udvalget med al den mulige Omhu og Hurtighed, som der den Gang forlangtes, men nu forlanges jo det Modsatte, nemlig at man skal gjøre Sagen saa langsomt færdig som muligt. Det er virkelig ikke muligt for mig i saa kort Tid at foretage en saa stor Svingning. Til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) maa det være mig